

18 MEI 2014 – VIJFDE PAASZONDAG

EERSTE LEZING

HANDELINGEN VAN DE APOSTELN 6, 1-7

Toen in die dagen het aantal leerlingen steeds toenam, begonnen de Hellenisten tegen de Hebreëen te morren, omdat bij de dagelijkse ondersteuning hun weduwen achtergesteld werden.

De twaalf riepen nu de leerlingen in vergadering bijeen en zeiden: „Het past niet dat wij het woord Gods verwaarlozen door de zorg voor de ondersteuning. Ziet dus uit, broeders, naar zeven mannen uit uw midden, van goede faam, vol van geest en wijsheid. Hen zullen wij dan met dit ambt bekleden, terwijl wij onszelf blijven wijden aan het gebed en de bediening van het woord.”

Dit voorstel vond instemming bij de gehele vergadering en zij kozen Stefanus, een man vol geloof en heilige Geest, Filippus, Próchorus, Nikánor, Timon, Parmenas en Nikolaüs, een proseliet uit Antiochië. Dezen werden aan de apostelen voorgedragen, die na gebed hun de handen oplegden.

Het woord Gods breidde zich uit en het aantal leerlingen in Jeruzalem vermeerderde sterk; ook een groot aantal priesters gaf zich gewonnen aan het geloof.

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF VAN PETRUS 2, 4-9

Dierbaren,

Treedt toe tot de Heer, de levende steen, door de mensen verworpen, maar uitverkoren en kostbaar in het oog van God. Laat ook uzelf als levende stenen voegen in de bouw van de geestelijke tempel. Draagt als een heilige priesterschap geestelijke offers op, die welgevallig zijn aan God door Jezus Christus. Daarom staat er in de Schrift: „Ik leg in Sion een steen, een uitverkoren, kostbare hoeksteen. En wie op Hem vertrouwt, zal niet worden teleurgesteld.”

Kostbaar, dat geldt voor u die gelooft. Maar voor de ongelovigen geldt: „De steen die de bouwers hebben afgekeurd, die is de hoeksteen geworden”, maar ook: „Een steen waaraan zij zich stoten, een rots waarover zij struikelen”. Zij sloten zich, omdat zij het woord weigeren te gehoorzamen; en daartoe waren zij ook bestemd.

Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijke priesterschap, een heilige natie, Gods eigen volk, bestemd om de roemruchte daden te verkondigen van Hem die u uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht.

EVANGELIE

JOHANNES 14, 1-12

In die tijd zei Jezus tot de leerlingen: „Laat uw hart niet verontwaardigd worden. Gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van mijn Vader is ruimte voor velen. Ware dit niet zo, dan zou Ik het u hebben gezegd, want Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden. En als Ik ben heengegaan en een plaats voor u heb bereid, kom Ik terug om u op te nemen bij Mij, opdat ook gij zult zijn waar Ik ben. Gij weet waar Ik heenga en ook de weg daarheen is u bekend.”

Tomas zei tot Hem: „Heer, wij weten niet waar Gij heengaat: hoe moeten wij dan de weg kennen?”

Jezus antwoordde hem: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader tenzij door Mij. Als gij Mij zoudt kennen, zoudt gij ook mijn Vader kennen. Nu reeds kent gij Hem en ziet gij Hem.”

Hierop zei Filippus: „Heer, toon ons de Vader; dat is ons genoeg.” En Jezus weer: „Ik ben al zo lang bij u en gij kent Mij nog niet, Filippus? Wie Mij ziet, ziet de Vader. Hoe kunt ge dan zeggen: ‘Toon ons de Vader?’ Geloof ge niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden die Ik u zeg, spreek Ik niet uit Mijzelf, maar het is de Vader die, blijvend in Mij, zijn werk verricht. Geloof mij: Ik ben in de Vader en de Vader is in Mij. Of gelooft het anders omwille van de werken. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie in Mij gelooft, zal ook zelf de werken doen die Ik doe. Ja, grotere dan die zal hij doen, omdat Ik naar de Vader ga.”

Schriftlezingen

© Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

– Jean BASTIAENS –

De gemeenschap van de Weg

De vroege Jezusbeweging werd door Lucas aangeduid als „de mensen van de Weg” (zie Handelingen 9, 2; 18, 25; 19, 9). Want geloven in Jezus is het gaan van een weg. En onderweg gebeurt het dan ook (Lucas 24, 32. Zie ook Lucas 9, 51; 13, 22; 14, 25; 17, 11; 18, 31). Het is een mooie aanduiding van wat Kerk-zijn is: altijd weer op weg gaan, nooit denken dat we er al zijn, nooit menen dat we genoeg hebben gedaan. Daar zit iets rusteloos in, dat Jezus' eigen leven kenmerkte, maar ook dat van zijn leerlingen en vooral dan het leven van Paulus.

In de eerste lezing horen we hoe die eerste ‘gemeenschap van de Weg’ snel in aantal gelovigen toeneemt. En waar veel mensen samenkomen, stijgen ook de spanningen. Zo groeit er een spanning met de zorg voor de weduwen als inzet. Die vrouwen behoorden tot een kwetsbare groep, die altijd op bijzondere aandacht konden rekenen van het gelovige volk Israëel. De eerste leerlingen van Jezus spraken vooral Aramees, maar al gauw traden er ook Joodse leerlingen toe die het Grieks als moedertaal hadden. Taal werkt dikwijls als een barrière en achter diverse talen gaan vaak ook allerlei culturele verschillen schuil. De Griekssprekende Joden – hier „de Hellenisten” genoemd – komen klagen bij de apostelen omdat de Arameessprekende weduwen bij de sociale ondersteuning voorgetrokken worden op de Griekssprekende weduwen in de gemeenschap. De apostelen zien in dat het om een reëel probleem gaat en zoeken naar een oplossing. Ze besluiten een nieuw ambt in te stellen: ze gaan op zoek naar mensen die zorg kunnen dragen voor de diaconale ondersteuning, zodat zijzelf zich volledig kunnen wijden aan de diensttaak van het Woord, dat wil zeggen van de verkondiging. Er worden zeven mannen gevonden die in aanmerking komen voor dat ambt. De aanstelling geschiedt door gebed en handoplegging. De vroege Kerk riep nieuwe ambten in het leven wanneer daar behoefte aan was.

Ook in de evangelielezing gaat het over ‘de weg’: Jezus is op weg naar zijn Vader en die weg loopt via de aanvaarding van het kruis. Jezus kan niet bij de Vader komen – thuiskomen – tenzij langs de weg van het kruis. In zijn sterven aan het kruis zal Jezus GOD ‘verheerlijken’, zegt Johannes. We lezen op de vijfde paaszondag uit het veertiende hoofdstuk van het Johannesevangelie. Jezus heeft zijn verkondiging en zijn ‘werk’ onder het volk afgesloten, nu is Hij alleen met zijn leerlingen. In vijf uitvoerige hoofdstukken (Johannes 13-17) is Hij in gesprek met hen. Hij wil hen voorbereiden op wat komen gaat, hen vaardig maken om te begrijpen wat de weg van Jezus is. Jezus gaat die weg naar de Vader om een plaats te bereiden voor al wie zijn leerling wil zijn. Maar Hij is zelf ook die weg. Zoals Hij ook zelf de waarheid is en het leven.

Filippus vraagt Jezus om hem de Vader te tonen. Het is het diepe verlangen van iedere mens: GOD zien. Oog in oog staan met de bron van alle leven, met degene die zelf de Liefde is. Iedere mens wil in verbinding komen met die bron, die vitaliteit, kracht, schoonheid, goedheid en waarheid schenkt. Jezus laat verstaan: wie de weg gaat die Ik gegaan ben, die komt thuis bij de Vader. Sterker nog: „Wie Mij ziet, ziet de Vader.”

Iedereen is geroepen om de Vader te leren kennen. Jezus wil daarbij niemand uitsluiten, Hij denkt inclusief: „In het huis van mijn Vader is plaats voor velen.” Dat bleek reeds toen Hij in gesprek ging met een Samaritaanse vrouw, tot onbegrip van zijn eigen leerlingen. En Jezus verheugde zich toen Hij zag dat de Samaritaanse vrouw een heel dorp in beweging bracht, allemaal mensen die Jezus wilden leren kennen. Er zullen nog zulke verrassingen komen, zegt Jezus tegen zijn leerlingen: „Wie in Mij gelooft, zal ook zelf de werken doen die Ik doe – ja, grotere dan die zal hij doen!” Dat betekent dat Jezus zijn leerlingen toezegt dat ze nog vele andere mensen tot geloof zullen brengen en dat ze daarbij nog heel wat grenzen zullen moeten verleggen. Want in het huis van zijn Vader is plaats voor velen.

Met dat laatste zinnetje zijn we terug bij de eerste lezing: de ‘gemeenschap van de Weg’ groeit, neemt ook Griekssprekende Joden in zich op, enzovoorts. Zelfs heidenen zullen de weg naar deze messiaanse gemeenschap vinden. De Kerk krijgt alle kleuren van de regenboog. Dat gaat echter niet vanzelf. Het vraagt om blijvende verbondenheid met Jezus en om moed en creativiteit. De apostelen hebben het ons voorgedaan toen ze een nieuw ambt instelden, dat van de zorg voor de weduwen. Ook de Kerk van vandaag mag zich daardoor laten inspireren en creatief zijn in het aanstellen van mensen wanneer nieuwe noden zich opdringen.